

Никола Коцев е роден на 06.06.1961 г. в Пазарджик. Средното си образование завършва в музикалното училище в Стара Загора, висшето си музикално образование започва в музикалния педагогически институт в Пловдив, а магистърска степен по музика получава в София. Първият инструмент, на който Коцев започва да свири, е цигулката, но още от детска възраст датира и силното му увлечение към китарата. Свири в няколко групи, сред които Балкантон и Импулс. В края на 80-те години емигрира във Финландия, където живее и до днес. Там първоначално Коцев свири в група Baltimoore, а през 1994 година създава собствена рок група, която нарича Brazen Abbot. С нея до момента

има издадени пет студийни и един концертен албуми, както и две DVD-та с концертни участия на групата от България. През годините за Brazen Abbot са записвали музиканти като Glenn Hughes, Joe Lynn Turner, Mick Michaeli, Ian Haugland, John Leven и др. През 2001-ва година Коцев издава най-мащабния си проект - рок операта "Nostradamus", която има сериозен международен успех и е оценена високо от критиката. През последните няколко години Коцев е и част от групата на Robin Gibb от Bee Gees, с който има изнесени концерти по цял свят, включително и в София, а в момента се е концентрирал върху създаването на нови две опери, първата от които ще бъде класическа. Втората отново ще е рок опера и ще се нарича "Dracopia".

Ози

Снимки: Личен архив

Metal Katehizis: Да започнем от самото начало. Роден си в Пазарджик и още на 5 години си започнал да свириш на цигулка. В какво семейство израстваш и какво или кой те насочи към заниманието с музика?

Никола Коцев: Аз наистина съм роден в Пазарджик, но никога не съм живял там. Просто така се е случило, че съм роден там. Живял съм повече из Централна България, като най-дългите периоди са били в Димитровград и Стара Загора. Следвах в Пловдив. Така че може да се каже горе-долу, че съм живял в Централна България. Родителите ми бяха професионални музиканти. Майка ми беше учителка в детските градини - музикална ръководителка. Тя е певица и играеше в музикални театри, постановки, оперети. Баща ми свиреше на кларинет и саксофон в духови оркестри. Бяха музиканти и двамата и много често пътувахме. В смисъл, местехме се на различни места. И естествено, когато родителите са музиканти, имат амбиции и децата им да бъдат музиканти. По тази причина и брат ми също е цигулар. Това ни е и на двамата основният инструмент.

Има интересна история около имената ви.

Да, това са амбиции на майка ми. Николо Паганини и Антонио Вивалди. Така сме кръстени двамата - Николо и Антонио. За около месец след като съм бил роден, идеята е била да се казвам Марио. Но след това майка ми си е променила решението и ме е кръстила Николо.

В тийнейджърските си години заменяш цигулката с китара. Защо?

Не съм я заменил. Аз и до сега свиря на цигулка, даже преди година, година и половина, ме "засърбяха" ръцете и в чужбина направих една поредица концерти, там където живея, по църквите наоколо. С чисто класически репертоар - Вивалди, Моцарт, Бокерини, по-леки неща. Просто за да си поддържа формата и за да не се откъсам съвсем от класическата музика. Появата на китарата някак си беше за мен закономерна, защото в момента, в който аз видях един от китаристите от групата на баща ми, моментално усетих много силно привличане към този инструмент. И макар че от 5-годишен свирех на цигулка, реших, че китарата е много по-интересна. Майка ми, между другото, ми е първият учител по китара, тя, както се казва, ми сложи китарата в ръцете на около 10-годишна възраст. Основите получих от нея. Но интересът на едно дете е съвсем различен - започнах да слушам рок музика. По това време се чуваха радиостанции като "Свободна Европа", "Радио Лихтенщайн" и др., които пускаха често дори и цели концерти и ние съвсем естествено ги слушахме. И така от момента, в който получих първата си електрическа китара за рождения си ден (трябва да съм бил на 10 години, може би), до влизането си в музикалното училище в Стара Загора на 14 годишна възраст, си учех сам как да свиря на китара. Опитвах се да "вадя" сола на китаристи, които слушах по радиото. Привличането беше съвсем естествено и много силно. Но паралелно с китарата свирех и на цигулка, защото това ми беше основният инструмент. Минах през детски музикални школи, музикално училище, след това през музикална академия.

Едва около 15-годишен вече свириш в рок група. До колкото знам изпълнявате предимно кавъри. В началото свириш в група Балкантон, а по-късно си и един от първите китаристи на група Импулс. Разкажи ни за този период и за първите ти опити като рок музикант.

Всъщност нещата започват малко по-рано. Първата рок група, в която свирих, беше още в периода, когато бях в Стара Загора. Беше в едно учреждение, което се наричаше О.К.С. Мисля, че означаваше Окръжен кооперативен съюз. Беше в едно мазе, където имаха музикална база, инструментариум и т.н., и те поддържаха групата. Там посвирих малко, а след това посвирих още малко и в един профсъюзен дом - все по мазетата. Тогава имахме една много известна старозагорска група, която се наричаше Траяна. На нея също станах китарист. Това всичкото продължи в период от 5 години, защото аз бях там ученик в музикалното училище. Още с пристигането си в училището, започнах да свиря по групи. Това продължи и по време на следването ми в Пловдив - там свирих отново в група. Тя беше така да се каже комерсиална група - свирихме в нощен бар около година, година и половина. След това дойдох в София и започнах да свиря по студиата - "Балкантон", студиото на радиото... Бяхме една група, която правеше записи за известни звезди на българската поп музика. В този период дори посвирих малко с братя Аргирови. Направих няколко концерта с тях - едно минитурне. В същия този период бях за няколко месеца член на група Импулс, т.е. не съм бил нито първият, нито титулярният им китарист. Бях един от китаристите на Импулс. Записах даже в радиото едно парче с тях. И тогава, в този момент, излязох в чужбина. Това беше някъде 84-а, 85-а година. Направих го с група, която у нас се наричаше Балкантон, а в чужбина Thunderbirds. Това отново беше комерсиална група, в никакъв случай не мога да я нарека рок група. Ние свирехме за пари.

В едно интервю Илия Кънчев от Импулс казва: "През Импулс минаха много музиканти, но ще спомена имената на тези които заслужават и им се възхищавам на личните и професионални качества: Георги Енчев, Нелко Коларов, Емил Стефанов, Влади Михайлов, Николо Коцев, Кузман Бирбочуков, Атанас Георгиев, Виктор Грънчаров, Орлин Радински, Димитър Кърнев - това са музикантите, които дадоха много на Импулс".

Аз трябваше да си тръгна от там, защото така беше устроен животът тогава. Но познавам Илия Кънчев. Не сме били близки или приятели и за мен той си е бил винаги шефът на група Импулс. Това, че той има да каже хубави неща за мен, е много ласкателно и аз съм много благодарен. Защото времето ми в Импулс беше много кратко и не смятам, че съм допринесъл толкова, колкото другите китаристи. Има такива китаристи, които със сигурност са допринесли за групата много повече, отколкото аз, защото моето участие там беше много кратко. Но все пак радвам се, че ме е споменал и че говори за мен с добри думи.

Средното си образование завършваш в Музикалното училище в Стара Загора, следваш висше образование във Висшия музикален педагогически институт в Пловдив, а по-късно се дипломираш в СУ като магистър по музика. Важно ли е музикалното образование за един рок музикант?

Аз не искам да звуча назидателно, затова ще кажа, че не е важно. Защото Jimi Hendrix не е имал музикално образование. А е един от гигантите на китарата. Много други китаристи, които са наши идоли, не са имали музикално образование. Но за да не прозвуча глупаво, искам да отбележа, че с абсолютна сигурност музикалното образование помага на музиканта. Не е необходимо този музикант задължително да е китарист. Музикалното образование помага на абсолютно всички музиканти, защото те стават по-интелигентни, по-гъвкави, по-многогранни, по-стилово издържани и т.н. Това крие също и своите недостатъци, защото колкото по-гъвкав е човек, толкова по-безличен той става в спектъра на всичко, което прави. В някои случаи аз бих предпочел да бъда много ограничен, но да бъда много изявен в това, което правя, вместо да бъда много гъвкав, но безличен в това, което съм постигнал. В случая, ако си китарист и искаш да станеш много забележим и известен, като че ли е по-добре да си ограничен само в това, което правиш, за да бъдеш много силен и забележим в него. Примерно ако свириш блус, не свири нищо друго, за да бъдеш много добър в блуса. Но пък това е много философски начин на поглеждане на нещата.

Колкото по-универсален и учен е един музикант, толкова по-усъвършенствано става и чувството му за вкус, а това е най-висшето качество за един добър китарист.

Още преди началото на демократичните промени у нас, в края на 80-те години, напускаш България. Кое те подтикна към това решение и защо избра точно Финландия?

Първо, излизането ми от България не беше преднамерено, т.е. не беше с цел да напускам, защото аз нямах абсолютно нищо против България. Знаех, че си бяхме ограничени, знаех, че животът в чужбина е по-различен. Не задължително по-добър. Но аз винаги съм бил настроен по-философски към тези неща и знам, че човек си тежи най-добре там, където е роден и там, където е израснал. Още повече, че България не ми е сторила никакво зло - тя ми е дала образованието, тя ми е дала гена, тук са ми приятелите. Имам предвид, че тогава тук ми бяха приятелите, тук ми беше професионалният кръг, образованието и т.н. Излизането в чужбина беше планирано за кратко. Примерно за година-две. Толкова ми беше позволено да прекъсна в музикалната академия, след което имах право да я завърша и да стана магистър. Обаче тук в България ситуацията ставаше все по-сива и все по-безлична, а в чужбина работехме за хубави пари и на хубави места. Човек се чувстваше някак си по-значим, по-издигнат, с по-добри постижения, когато работеше в чужбина. И така, аз продължих да си работя там, без никакви сериозни планове. Просто положението ми беше твърде добро, за да го откажа и да продължа да следвам. Естествено, загубих си студентските права, защото все прекъсвах образованието си. Така се случи в този период, че срещнах и една жена в чужбина. От тази среща нещата се развиха така, че през

1989 г. спрях да работя с групата, с която пътувах (с тях бях пътувал около три години и половина) и останах във Финландия. Аз исках дори да живеем в България, обаче след това се замислих, че нямам право да подложам тази жена на това изпитание. За нея България не означаваше абсолютно нищо - нито знаеше езика, нито можеше да се оправи тук. Така че решението да остана в чужбина беше колкото наложено логично, толкова и рационално и мъдро. Погледнато с очите, които съм имал тогава.

В този период от живота си срещаш шведския вокалист Bjorn Lodin и се присъединяваш към неговата група Baltimoore. С нея имате издадени два албума - "Double Density" (1992) и "Thought For Food" (1994). Самата група е малко известна у нас. Разкажи ни за периода си в нея, за двата албума и за това каква беше причината за напускането ти през 1994 г.?

Аз бях съвсем сам на острова, на който и до сега живея. Направих си студио и започнах да записвам авторска музика, с цел да впечатля някоя звукозаписна компания или някоя група, за да мога да намеря работа като китарист или да започна да издавам собствена музика. Когато Bjorn Lodin се появи на острова, той дойде с групата Baltimoore. Но принципно винаги той е бил фронтменът и е събирал музиканти около себе си. Самата марка "Baltimoore" си беше негова. Събираше музиканти, които бяха свободни в момента. Много талантлив певец, изключителен глас. Абсолютен неграмотник като музикант, но страхотно музикален, с един от най-добрите шведски гласове. Много добър певец! В този момент той търсеше китарист. Пишеш китарист. А аз в този момент търсих певец. Съвсем логично стана така, че се срещнахме - събраха ни общи познати. Той чу какво правя аз, аз чух какво прави той. Премести се на острова, на който живея, за да можем да бъдем заедно и да пишем музика. Разбрахме се аз да предоставя звукозаписното си студио, а той да ме направи пълноправен съсобственик на запазената марка "Baltimoore", т.е. не аз да бъда негов китарист, а ние двамата да бъдем фронтмените на групата. Това винаги е много важно в този бизнес, защото ако си нечий музикант, винаги оставаш на задна позиция, на задна линия. Така ние направихме два албума, които и до ден днешен звучат доста интересно. Особено втория - "Thought For Food", при който постигнахме много хубав звук. Така се случи, не знам какво направих тогава. Аз смесвах звука и бях музикален продуцент.

Дойде един момент, в който Bjorn ме дразнеше от много време с някои от своите черти като човек. Характерът му беше труден, понякога се напиваше, говореше глупости. Имахме уговорката да бъдем равноправни собственици на всичко що се касае до Baltimoore - приходи, разходи и т.н. Но в един момент той започна да дърпа чергата към себе си, без да отчита, че колкото повече взема от нея, толкова по-малко парче остава за мен. Което беше против нашата уговорка. В един момент стана ясно, че няма да можем да работим повече заедно, защото аз не можех да участвам в ситуация, в която уж сме равноправни собственици и имаме равни права, а същевременно той да приема нещата така, че принадлежат на него повече, отколкото принадлежат на мен. Стигна се до сериозни неразбирателства и аз му казах, че ще създам собствена банда. От този ден не сме работили заедно. Още на следващия ден започнах работата по новата група, измислих си името и започнах да пиша музика.

Всъщност това беше и следващият ми въпрос. Малко след напускането ти от Baltimoore създаваш своя собствена рок група - Brazen Abbot. Как дойде идеята за това и как се стигна до нейното осъществяване? Но ти вече отговори на него - идеята е дошла благодарение на раздялата ти с Baltimoore.

Точно така. Аз имах нужда да се изиявам, имах нужда да пиша собствена музика. Да продуцирам, да работя като професионален музикант. И тази стъпка беше съвсем логична. Сигурно ще ме питаш и за името. Избрах го, защото има двойно значение. Думата "Brazen" означава направен от бронз, но в същото време означава и гаден, непочтен. Мръсник. И като се комбинира с думата "Abbot" (свещеник) - едното значение ("Бронзовия свещеник") ти дава възприятието за някаква почтена фигура, а от друга страна това е гадното, ехидното старче-монах. Както иска човек така да си го разбира. Някои парчета пасват на единия образ, други парчета пасват на другия образ.

Goran Edman, Glenn Hughes и Tomas Vikstrom са вокалистите в първия ти албум с Brazen Abbot - "Live And Lurn" (1995). Трима вокалисти в един албум не се среща доста често. Защо предпочете този вариант, а не, както е прието, да запишеш албума с един вокалист?

Въобще не го предпочетох, а бях принуден. Аз бях първият човек, който започна да прави авторски албуми с трима вокалисти. След това така започнаха да работят и други китаристи от известните имена.

Много от отдавна знаех, че ако оставя примерно Glenn Hughes да пее в целия албум, щях да бъда обречен да бъда негов китарист во веки веков, въпреки, че бандата си е моя. Това го осъзнах обаче след като ми беше наложено това положение с тримата вокалисти. Първоначално трябваше Goran Edman да изпее целия албум. Той е най-добрият шведски певец, пъл е с Malmsteen, както и с доста известни групи. Аз го видях веднъж на живо с Malmsteen и реших, че това е моят човек. Говорих с него и се разбрахме, че ще направи целия албум, обаче моята японска компания, която щеше да издава този първи албум, беше конкурентна с компанията, с която той имаше договорни отношения. И се получи така, че той ми беше обещал, но неговата компания каза: "Не! Няма да записваш повече от две парчета!". Защото се изплашиха, че ще им открадна певеца. И така, Goran ми се обажда в последния момент и казва: "Съжалявам, но не мога да изпея повече от две парчета в твоя албум.". Аз бях шашнат, защото си бях уредил проблема с певеца, а сега изведнъж имах певец само за две парчета. Получих тази новина, докато Ian Haugland (барабаниста на Europe) записваше барабаните на албума ми. Той ми каза: "Ник, аз сега тръгвам на турне с Glenn Hughes. Ако искаш, дай ми няколко парчета да му пусна, пък той може да реши нещо да изпее.". Няма нужда да обяснявам кой е Glenn Hughes. Аз почти се задавих, като ми го каза това нещо. Това за мен би било не само страхотна чест, но и моментално би ме качило на много високо ниво. Дадох му една лента с демо парчета на целия албум и след една седмица ми се обади мениджъра на Glenn Hughes. Каза ми: "Ник, Glenn харесва много музиката ти, но поради договорни отношение (отново както се случи с Goran) не може да изпее повече от три парчета." Така аз дефакто имах 11 парчета - Goran Edman пее 2, Glenn Hughes пее 3 и ми остават 6. Бях принуден да намеря трети певец, който беше Tomas Vikstrom и от този момент нататък съм все по тази формула. Даже в последния си албум имам четирима вокалисти. Там пък се случи един друг гаф, който се породил от звукозаписната компания и аз, за да не наруша думата си към един от хората, с които вече бях говорил, трябваше да го взема в албума. Защото аз исках той да направи четири или пет парчета, обаче друг певец ми беше наложен от компанията и аз направих компромисен вариант, в който четирима певци да участват в албума.

Така че това е формулата, така се роди тази идея и от тогава нататък винаги си я ползвам.

Към тези трима музиканти в записите се присъединиха и двама членове на Europe - Mick Michaeli (кийборд) и Ian Haugland (барабани). Те, заедно с Glenn Hughes, са били вече утвърдени музиканти с доста сериозни кариери зад гърба си. Как успя да ги привлечеш за записите и лесно ли се работи с хора, които спокойно можем да наречем звезди?

Ian Haugland беше барабанист в Baltimore. Когато започнах да правя нова група аз му предложих да свири в нея и той се съгласи. Между другото, Brazen Abbot беше стартиран като студийен проект - аз тогава няхах планове да правя концертна дейност. Познавайки вече Ian Haugland, той ми препоръча да взема Mick Michaeli. Останалите музиканти бяха препоръчвани все от някой: "Вземи този, вземи онзи...". Има хора, които и до сега свирят като богове, обаче никой не ги познава и така си умират по селата и мазетата и свирят за себе си, защото просто не са на показ. Хората са го казали: "Ако не те виждат - значи те няма."

Що се отнася до втората част от въпроса ти - с тези хора се работи много лесно, защото те са професионалисти. Когато имат работодател, този работодател е законът за тях. В такава ситуация няма момент на звездност, защото те са мои подчинени. Те са назначени от мен. Аз съм човекът, който плаща, за да дойдат те да свирят. А всеки професионален музикант е горд от факта, че някой го вика, за да свири. Т.е. аз го викам заради неговите качества, с което му показвам почит, правя му реверанс и дори заплащам, за да участва той в нещо, което аз правя. Значи това е едно уважение, което аз показвам и на което той отговаря със същото уважение още повече. Те не виждат в мене само музикант (надявам се, че добър), но те виждат работодател, който евентуално може да ги повика пак и пак да им плати за това, което правят. Така че това са съвсем нормални, професионални взаимоотношения. Аз никога не бих позволил на някого, който и да е било той, да не ми окаже уважение в моето собствено студио, в моята собствена продукция, в моя собствен албум. Не бих позволил на някого, на когото плащам, да се държи по неподходящ начин. Аз съм човек, който знае какво прави, знае какво иска, знае как да го поиска, как да си го каже и как да го постигне. Така че не е имало моменти, в които аз да съм породил някакво неуважение от страна на тези професионалисти. Аз съм бил също толкова професионален, колкото и те са били към мен.

Тази формула с трима вокалисти явно се оказва хем успешна, хем удобна както за теб, така и за музикантите, с които записваш, и ти я запази и в следващите албуми. Във втория ти албум с Brazen Abbot - "Eye of the Storm" (1996) Glenn Hughes е заменен с Joe Lynn Turner. Кое продиктува тази смяна, как се свърза с Turner и той лесно ли се съгласи да участва в записите?

Glenn Hughes не беше подменен. Просто звукозаписната му компания искаше той да остане ексклузивно само за тях. Имаше си договор, съгласно който му беше забранено да участва в повече от едни-колко си странични продукции и за това той не успя да дойде и да записва за моя втори албум. И аз, знаейки, че ми трябва голямо име, защото както ти казах - "ако не те виждат - значи те няма", трябваше да направя така, че групата ми да бъде забележима. И понеже никой не знаеше кой съм аз, трябваше да направя впечатление със

забележими хора. Свързах се с мениджъра на Joe Lynn Turner, пратих му материал, обяснение какво искам от него. Естествено вече имах в "джоба" си имената на известни хора. Казах му, че Glenn Hughes пее в първия ми албум и когато хората виждат, че става въпрос за някой, който е сериозен в това, което прави и постига добри резултати, нещата моментално стават много лесни. След това ми се обади Joe Lynn Turner, говорихме на дълго и на широко за проекта и той продължи оттогава нататък да работи с мен. И до днес работим заедно.

В този втори албум правиш и още една смяна. На баса свири John Leven. Така музикантите от Europe в групата вече станаха трима. Като прибавим Turner, Edman и Vikstrom се получава доста добра комбинация. Запази същите музиканти и в третия албум на групата - "Bad Religion" (1997). Това ли според теб е най-оптималният и добър състав на Brazen Abbot? Ако наистина трябва да определиш най-добър състав на групата през цялото и развитие, кой ще е той?

Много труден въпрос. И ще ти кажа защо. Brazen Abbot е същността на композицията, същността на стила, същността на маниера на свирене, същността на смесването и музикалното продуцентство. Ако мога да кажа, че някой е много важен за тази група, изключая себе си, защото без мен Brazen Abbot не може да съществува, аз бих споменал Joe Lynn Turner, защото с него сме направили много голям брой парчета, които са забележими. Всеки член на Brazen Abbot е заменим с други добри професионални музиканти. Защото тези хора, когато идват да записват при мен, изпълняват до 70-80% това, което вече е програмирано като демо на всяко парче. Те следват структурата на композицията. Естествено, има някакъв елемент на даване от себе си - те за това са извикани тези хора.

Не мога да определя най-добър състав на групата Brazen Abbot. Просто в каквато и форма групата да се появи, винаги това ще бъде решено от мен. А аз никога не правя компромис. Ако съм решил, че еди-кой си ще свири барабани или бас или кийборд, това решение е взето на базата на щателно проучване и много сериозно обосновано решение. Аз дори смятам, че сегашният състав на Brazen Abbot е по-енергичен отколкото предишния, защото са млади хора. Има двама англичани, Нелко Коларов е също член на бандата. А той е чудовищен музикант! Просто във всеки момент от съществуването на групата съставът е бил оптималният за този момент.

Има един въпрос, който искам да ти задам от доста време. Brazen Abbot е особена група. Имам предвид факта, че - с малки изключения - тази група не концертира. Занимава се основно със записи. Защо си решил групата да се развива по този начин? И не смяташ ли, че би било по-добре след всеки албум да тръгвате на турне - от една страна заради феновете, които искат да ви видят, и от друга - заради самите вас като музиканти, които ще може доста по-добре да промотирате албумите си? Ясно е, че не можете да тръгнете на турне с трима вокалисти, но с един можете.

Виж сега, това е логичен въпрос и аз имам логичен отговор. Много бяхме разпръснати. Певец от Щатите... Е, юнаците от Europe в момента не бяха толкова заети, но ето това е да бъдеш зависим от други хора. Защото съвсем естествено, когато изляза на турне, аз искам да бъда с известните и добри музиканти. Искам да бъда с Joe Lynn Turner. А всичко това е свързано с много пари. Тръгването на една такава група на турне означава

много сериозни финансови задължения, които аз никога не успях да покрия собственооръчно. Това си е един много сериозен разход. Аз предпочетох да мога да създам работа, когато мога, със записването на всеки албум, и да не рискувам да дръпна тази група на турне, на полеви условия, както се казва. Защото в момента на пръсти могат да се изброят групите, които могат да концертират истински успешно. Примерно Uriah Heep могат да концертират само в България. И може би в Русия. Защото от Uriah Heep е останал само един от членовете. По-големите имена може да си позволят концертна дейност, както и истински младите групи. Аз ако бях 18 годишен, щях да тръгна на турне. Но създадох групата Brazen Abbot на 33 години. Много е трудно... А имах и семейство тогава. Впоследствие се разведох, но имах жена, две малки деца и т.н. Тръгвайки на турне, да обикалям клубове и паланки, би било нещо, което първо би разрушило семейството ми (не, че то не се разруши впоследствие) и второ - би създавало напрежение между членовете на бандата. Защото този бизнес е мръсен. Много трудно се намират идеалните условия. Затова човек трябва да бъде много претенциозен, много изискващ, трябва да бъде абсолютен перфекционист, да бъде Тома Неверни до последния момент, защото винаги се случва нещо, което е непредвидено и за което човек трябва да плати от собствения си джоб. И когато теглиш калема, дето се казва, виждаш, че нещата не са така, както ти се иска да бъдат. Тръгването на турне е нещо много звездно, но после гледам много от групите как спят по автобусите с една мризлива тоалетна и отседат в някакви съмнителни хотелчета, с обща баня и т.н. Аз не исках да правя това нещо, защото рано или късно това се случва. Никога не съм бил от ранга на големите групи като Deep Purple, KISS, Whitesnake... Ние сме били винаги в една наша си сфера. Бяхме уважавани и сме уважавани от фенове, които малко или много имат някаква връзка с музиката. Не сме популярна група на тийнейджърите, които ще запечат наши парчета. И тогава и сега сме уважавани заради нашите музикално-артистични способности и стила, който е от 70-те години. Турне в онези години не беше нещо, което да е логично. За мен най-логично беше на този самотен остров, на който бях, да издавам албум след албум, за да постигна някаква популярност, благодарение на която в последствие да създам някаква ситуация на пътувания.

Както сам спомена, когато наемаш някой музикант за твой албум - ти плащаш и ти си шефът. От тази гледна точка искам да те питам, даваш ли свобода на вокалистите? Имам предвид да участват в писането на музиката или текста, да решават точно как да изпеят съответната песен, или ти казваш точно какво и как да се случи?

Аз не знам защо, но не мога да ги наричам певците "вокалисти" или "вокал". "Вокалът" на еди-кой си... Наричам ги певци. Певците са много специални животни. Както и китаристите. За да бъдеш певец на една група, ти трябва да бъдеш луд. Както и за да бъдеш изявен рок музикант. Това са хора, които трябва да имат много сериозно самочувствие, трябва да имат много сериозни познания, трябва да бъдат с много хубави и издигнати естетически идеали и трябва да бъдат много човешки настроени. Защото не е лесно да си пред 500, 1 000, 5 000, 10 000 или 15 000 души и да ги командваш всичките. Това е и целта и работата на певеца. Когато това нещо се знае, всеки трябва да даде нужното място и уважение на един певец. Неговата работа е много трудна. Не е лесно да се пее в този висок регистър в продължение на 2 часа, не е лесно да пееш чисто, понеже не чуваш нищо - групата трещи отзад, а ти се мъчиш да пееш правилно. Певецът трябва да си ляга рано, трябва да не пие, трябва да не пуши толкова много. Един певец среща много сериозни жертви и много сериозни изисквания в качеството си на такъв. Не е като да си китарист или басист примерно, и да не ти дреме, че си пил Jack Daniel's до 4 часа сутринта - поспиваш 3 часа и си издрънкваш концерта. Певецът това не може да си го позволи. За това певците изискват и заслужават особено уважение. Още повече когато това са хора доказани, от групи като Rainbow, Black Sabbath, Deep Purple и т.н. Те са поканени в моята група заради артистичния си заряд, заради това, че разбират стила, както го разбирам и аз, ако не и по-добре от мен, и аз няма да имам спречквания с тях по отношение на този стил. За това искам за албумите си Glenn Hughes, Joe Lynn Turner, за това съм искал Goran Edman. Защото знам, че тези хора имат какво да допринесат. В момента, в който аз плащам пари за тяхното присъствие там, естествено искам те да правят това, което искам аз в рамките на тази група. Но искам те да дадат артистичната си същност и да я оставят върху съответната песен. За това аз имам само 3 или 4 текста. От цялото творчество на Brazen Abbot, съм написал само 3 или 4 текста. Останалото съм го оставил на певците, защото искам те да изпеят това, което ще излезе от сърцето им, със собствената им болка, със собствените им проблеми. Тогава творчеството ни става истинско. А и как да напиша текст за Joe Lynn Turner, като не съм английско говорещ? Аз говоря много добре английски, но не толкова добре, колкото Joe Lynn Turner или Glenn Hughes. Оправям се с текстовете, които съм написал, стават сполучливи, но много по-лесно му идва на Joe Lynn Turner да направи текст на мое парче, отколкото на мен.

Казвайки всичко това, съвсем естествено е певците да получават много голяма свобода. Аз им давам някакви насоки, които са малко или много положени със самата структура на парчето. Защото в хард-рок музиката нещата са много ясни в момента, в който чуеш структурата на песента. Оттам нататък на мен ако нещо не ми харесва, ще се обадя. Ако нещо смятам, че може да се подобри, пак ще се обадя и ще го подобра. Но до 80 процента ги оставям да си правят каквото си искат, давам им пълна свобода и се надявам, че въобще не е необходимо да се намесвам. Не искам да парадирям с това, че желая да поправам нещо. Случвало ми се е и с Joe Lynn Turner, и с Glenn Hughes. Примерно искат да изпеят нещо по един начин, а аз им казвам: "Не. Аз го искам по този начин. Направи го така." Той казва "Добре." И го прави. И всичко е както трябва.

След излизането на "Bad Religion" (1997), за дълъг период от време ти спря работата с Brazen Abbot. Причината за това бе най-амбициозният ти проект - рок операта "Nostradamus" (www.nostradamusic.com), която бе издадена през 2001-ва година. Предполагам, че идеята за такъв мащабен проект не идва просто

ей така. И все пак, как се реши да направиш рок опера и как дойде идеята тя да разказва за живота на Нострадамус?

Идеята беше доста назряла. Просто чаках първия възможен момент. Както и финансово, така и като позиция в рок света. Защото не е лесно да си 29 годишен българин, който никого не познава, който никой не го познава, да тръгнеш от нулата, да градиш кариера, да правиш студио, да пишеш музика и т.н. Да станеш забележим в едно общество, което си има порядки, има си своите звезди, има си своите млади групи, които израстват, не е лесно.

Почувствах, че мога да го направя, след третия албум на Brazen Abbot. Певците започнаха да ме подпитват: "Все по трима пеем в албумите ти. Защо не напишеш едно парче и да пеем заедно в него?" Аз ги разбирам - всеки иска да пее в една песен с Joe Lynn Turner примерно. Аз обаче не мога да напиша песен по този начин. Между другото, никога не съм имал повече от един човек в студиото. Когато почна да записвам, първо викам барабанист, след това басист, след това записвам китарите, след това органите и чак тогава викам певеца. Никой не се е срещал с другия в студиото. Работа от десет години по този начин. Всъщност, вече станаха тринайсет... И те все ме питаха: "Няма ли да направиш една песен, в която да пеем заедно тримата? Или дует примерно?" Питат ме, питат ме и накрая и Joe ме попита. Точно като свършихме "Bad Religion". Бяхме седнали да се почерпим и той ми зададе същия въпрос. Тъкмо бях приключил с албума и си казах: "Сега е моментът!"

Естествено идеята ми се въртеше доста време в главата. Винаги съм имал слабост към света на необяснимото, пророци, виждания в бъдещето и т.н. Самата идея за това рок-опера да разказва именно за Нострадамус се яви изведнъж. И естествено съвсем спонтанно дадох главната роля на Joe Lynn Turner, защото той беше до мен и ние заедно го решихме. Моментално влезнах в интернет и започнах да търся информация. След две години и половина издадох албума.

Освен вече познати имена на музиканти от Brazen Abbot като Glenn Hughes, Joe Lynn Turner и Goran Edman, за "Nostradamus" ти привлече музиканти като Jorn Lande, Doogie White, Alannah Myles и др. Как протече подборът на музикантите и ти ли избра кой вокалист коя роля да изпълнява в рок-операта?

Аз си избрах хората. Беше решено за Joe. За Glenn Hughes и Goran Edman беше решено много от рано. Те бяха първите, за които реших. След това доста спонтанно избрах Alannah Myles, а тя от своя страна препоръча другата дама - Sass Jordan, тя също е канадка. Doogie White се появи някъде по средата, не си спомням откъде го намерих. Той беше последният певец на Rainbow, преди да се разпадне бандата. Предполагам, че съм го намерил покрай връзката с този вид музика. На мен ми трябваша такива хора и някой го предложи. Но специално за ролята на Инквизитора, която в последствие дадох на Jorn Lande, бях говорил с Bruce Dickinson и с Ronnie James Dio. За мое съжаление Iron Maiden се събраха. Вече бяхме решили кога Bruce Dickinson да дойде и да направим записа. Даже той беше изчислил точно кога да дойде със собствения си самолет, но не стана. Мениджърът му ми се обади и ми каза. След това се срещнах с Ronnie James Dio и на дълго и на широко говорихме по проекта. Точно в този момент обаче той беше започнал собствен тематичен проект - "Magica". И той ми отказа, за съжаление. И един норвежки журналист, който проявяваше интерес към това, което правя, ми препоръча Jorn Lande. Така избрах него.

След излизането си, рок-операта получи изключително добри отзиви в редица музикални издания из целия свят. И до ден днешен във всички големи музикални магазини в Европа в които съм бил, "Nostradamus" присъства редом до албумите на големите рок и метъл групи. Смяташ ли това издание за връх в музикалната си кариера до момента?

Като мащаб - да. Защото беше много труден за постигане, много мащабен албум. И от чисто практическа гледна точка и от музикална гледна точка. Това си е доста сериозен проект. При него има симбиоза между класическа и рок философия. Така че може да се каже, че е един от върховете ми. Защото аз съм много горд с доста от парчетата си, които са пръснати по Brazen Abbot албумите. Но те не правят толкова голямо впечатление, защото не са толкова мащабни. Аз в момента пиша друг мащабен проект, за който може би ще ме питаш.

Чувал съм, че една от мечтите ти е да поставиш "Nostradamus" на сцена и то в България. Има ли шанс това някога да се случи и работи ли се по този въпрос?

Работихме по този въпрос. Много сериозно се бяхме хванали. Бяхме се амбицирали с една музикална режисьорка от България. Тя пое инициативата. Аз отначало не вярвах, че ще може да се случи, че ще го осъществим. Тя някак си успя да ме убеди, а и аз бях лесен за убеждаване, защото ставаше въпрос за много сериозен напредък. Беше ни обещан бюджет, който в последствие не беше даден. Искам да изкажа много сериозна благодарност на директора на Варненската опера, там трябваше да се състои представянето. Този директор прие проекта с готовност и беше готов да започнем да работим по въпроса. Нарича се Христо Игнатов. Той подходи много сериозно, за това искам да изразя благодарността си към него. За съжаление не събрахме бюджета, всичко се провали и не стана. Аз вярвам, че някога "Nostradamus" ще види сцена. Но може би няма да съм жив.

Тази година Judas Priest издават двоен концептуален албум с името "Nostradamus". Историята в албума съвсем естествено ще е концентрирана върху живота и делото на Нострадамус. Твоят коментар във връзка с едноименната рок опера написана от теб и базирана на същата история?

Аз бях много изненадан за това, че Judas Priest са избрали тази тема, защото при всички положения тяхната работа ще бъде сравнявана с моя "Nostradamus". Макар да съм сигурен, че "Nostradamus" на Judas Priest ще бъде много по-различен, все пак не може да не са чували името ми всеки ден в продължение на година или две, докато са го правили, защото такъв проект съществува. Когато правиш рок-опера или концептуален проект, винаги има с кого да бъдеш сравняван. За мен беше много интересно и странно тяхното решение. Дори смятам, че е добре, че Judas Priest са го направили, защото те повишават моята популярност.

След близо 6 години пауза през 2003-а излезе "Guilty as Sin" - според мен най-добрият албум на Brazen Abbot, а съставът на групата бе почти същият като в предишните два албума. Тогава ли назря идеята, че е време вече за издаването на концертен албум и съответно концертно DVD, в което да има и ретроспекция на цялата 10-годишна история на Brazen Abbot? И защо реши мини турнето, от което излезе този концертен албум, да е в България?

Защото от България ми направиха предложение - моят стар приятел Митко Фънки от "С.М.Е.". Сметнахме, че е осъществимо, сметнахме, че времето е назряло. Той видя интерес в това нещо, както и аз, защото го снимах и си направих DVD. Това е всичко. DVD-то не беше планирано, просто аз видях възможността и я грабнах. То съвпадна и с 10-годишнината на групата. Имахме чудесна публика тук в България, имаше какво да снимаме, имаше на кого да свирим. Всички бяха много доволни и радостни и дефакто нещата просто съвпаднаха. Аз видях възможността. Моята идея беше да направя документално DVD, но музикалната компания го издаде като лайв албум. Кое не беше добре за мен, защото аз не исках да правя лайв албум, който ми е натякнат по този начин. Когато едно DVD се прави като документално, то се прави документално. Не бива да се пуска като лайв концерт. Сега съм направил ново лайв DVD.

Един от най-невероятните концерти, на които изобщо някога съм присъствал, е този на Brazen Abbot в Пловдив. Имаше изключително силна буря и меко казано пороен дъжд - половината ви осветление изгоря, цялата сцена беше подгизнала от водата. Въпреки това нито вие, нито публиката си тръгна - изкарахте сета до край. Какво си спомняш от този концерт?

Ха-ха-ха! Беше ли там?! Спомням си точно това, което казваш. Спомням си за геройството на публиката, спомням си за геройството на групата и с какво удоволствие си изсвирихме концерта. Сигурен съм, че такова нещо втори път няма да ми се случи. Първо, това беше опасно за живота на нас и на целия ни екип. Басиста дори го удари ток. Второ, това беше опасно за техниката, която струваше десетки хиляди евро със сигурност, ако не и стотици хиляди. Но никой не дойде и не каза "Спрете!" И понеже никой не идва, ние си продължихме. Изкарахме концерта до край. Скъса ми се колана за китарите, а те от своя страна тази вечер "стачкуваха". Накрая взех някаква китара, която беше на подгряващата банда, късаха се струни, какво ли не се случи! Обаче си завършихме цялото изпълнение. Сигурно сме свирили като гъзове, но този концерт ще бъде запомнен с геройството на групата и на публиката.

През 2007-ма отново дойде за концерт у нас с Brazen Abbot и Joe Lynn Turner на фестивала в Берковица. Концертът ще бъде издаден на DVD. Как върви работата по него и кога да го очакваме на пазара?

DVD-то е готово. Тук в България имам уговорка с "Riva Sound", те ще го издадат за българския пазар. Предполагам в много малък тираж, защото знаем как стоят нещата в България. Мисля, че това лято ще излезе. (DVD-то е вече издадено и може да бъде намерено в магазините в България - б. р.)

Тази година бяхте поканени на фестивала "Magic Circle" в Германия. От чия страна дойде поканата и какво бяхте подготвили за изявата си там ти и Joe Lynn Turner? Предвид, че фестивалът в Германия се организира от Manowar, а самите те свириха на първия ден от тазгодишния "Калиакра Рок Фест", защо не ви видяхме и в Каварна? И по принцип планираш ли някакви скорошни изяви в България?

Аз много бих искал да свиря в Каварна, дори говорих с Цонко Цонев по този въпрос. Но нещата станаха така, че ни се разминаха плановете и не можахме да дойдем. Продължава да ми се иска много да свиря в Каварна и всичко зависи от това дали ще бъдем поканени. Аз изразих готовността си пред Цонко да участваме в неговите събития, надявам се, че ще получим покана. А колкото до "Magic Circle", бяхме поканени от Manowar и Joey DeMaio, който ме познава, знае и "Nostradamus". Даже имаше един момент, в който ми беше предложено неофициално да пиша музика за техните албуми, защото те обичат такъв симфоничен подход и беше решено да се направи някакъв експеримент. Това не се случи поради общо разминаване на схеми.

Brazen Abbot и Manowar имат един и същи мениджър. Поканата за "Magic Circle" дойде от мениджъра и DeMaio, защото те уважават групата, защото знаят, че ние ще предложим нещо, което хората ще харесат. Joe Lynn Turner не беше участвал от доста време по такива фестивали, групата принципно не е свирила в Германия на живо никога на електрически китари. Били сме на акустично турне аз и Joe. Така че очаквахме много от този фестивал. Там имаше 25-30 000 души тази година.

Ако имаш възможност да си избереш който си поискаш певец за следващия албум на Brazen Abbot, кой ще бъде той?

David Coverdale. Но знам, че това няма да стане.

Няколко години вече свириш и с Robin Gibb от Bee Gees - група продала повече от 220 милиона копия от албумите си. С него миналата година направихте запомнящ се концерт в Зала 1 на НДК. Как успя да го убедиш да направи концерт в София?

Мениджърът, за който споменах, моят и на Manowar, е и мениджър на Robin Gibb. Той е човек, когото ние всички ползваме за едни и същи неща. Когато направих с Brazen Abbot турнето в България, този мениджър дойде с мен и видя за какво става въпрос. Видя как стоят нещата. Видя, че могат да се организират много добре, когато има желание и възможности. И след като обиколихме света няколко пъти с Robin Gibb, където аз освен китарист, съм и музикален директор и съм направил симфоничните аранжimenti за симфоничния оркестър, аз получих предложение да дойдем да свирим в България с него. И понеже не съм човекът, който се занимава с тези неща, прехвърлих топката на мениджъра. Проведох се преговори и нещата стигнаха до концерт. Нито съм убеждавал Robin Gibb, нито имам някаква особена роля в цялата работа покрай организацията. Аз съм една част от цялата верига, която осъществи този концерт. Нищо повече.

До колкото ми е известно, в момента работиш по нов мега-проект под името "Draconia" (<http://draconia.nostramus.com>). Вероятно става въпрос за нова рок-опера. Какво точно ще представлява този твой проект и кога да го очакваме на пазара?

"Draconia" е следващият ми мащабен проект, който ще бъде рок-опера. Вероятно ще бъде и по-мащабна от "Nostradamus". Като начин на мислене, като философско съдържание. Защото този път не търся структурата на популярното рок парче, а се ръководя много повече от структурата на класическото писане на опера, която обаче ще направя с хард-рок елемент, с хард-рок средства. Между другото, в момента отделно от този проект аз пиша класическа опера с финландски бюджет, която ще се изпълнява на откриването на нова опера, която в момента се строи на острова, на който живее. И "Draconia" за съжаление остана малко в страни сега, защото тя не ми дава никакъв приход, а класическата опера ми дава приходи и трябва да я направя. Така че "Draconia" е много интересен проект, работя по него постоянно, макар и сега на по-забавено темпо, но след като свърша класическата опера, продължавам на пълни обороти работата по "Draconia".

С каква китара свири Николо Коцев? Всъщност знам, че едва ли е една, а напротив - вероятно са много. Но с коя предпочиташ да свириш, коя ти е, така да се каже, най-на сърцето?

Аз от много години свиря с "Ibanez JEM77" - японски китари. Но в момента ми се прави сигнатурна китара от един от най-старите производители в света. Наричат се "Framus" и са дъщерна компания на "Warwick GmbH & Co Music Equipment KG". Те произвеждат бас китари от много години и са една от най-уважаваните компании. В момента ми правят две сигнатурни китари, които ще носят моето име, направени са по мои спецификации и се правят специално за мен. Така че до сега е било "Ibanez" - японска китара, но от сега нататък смятам, че ще бъде "Framus", която е сигнатурен мой модел. Иначе имам около 12-13 китари.

Случайно или не, хората сравняват стила ти на свирене с този на Ritchie Blackmore. Имаш ли любим китарист или такъв, който смяташ за свой учител?

Стилът ми изобщо не прилича на този на Ritchie Blackmore. Музиката, която изпълнявам, прилича на неговата. Това е първоизточникът на рок музиката принципно - рок музиката от 70-те години. И аз, искайки или не искайки, не мога да избягам от там. Оказа се, че нямам таланта да напиша просто рок парче, да речем от

типа на AC/DC. Изключително много ги уважавам, опитвал съм се да пиша елементарни парчета, които да притежават същата сила като техните, но не ми се отдава. За това пиша музика такава, каквато мога. Надявам се - успешно. И това е музиката, с която съм отраснал - музиката на Led Zeppelin, Deep Purple, Rainbow, Whitesnake и т.н. Така че е съвсем естествено да се създава някакъв паралел. Ако човек ме чуе и види как свиря, ще разбере, че стилът ми на свирене изобщо не прилича на този на Ritchie Blackmore. Не знам защо хората са си го въобразили това нещо. Аз естествено не крия, че Ritchie Blackmore ми е бил един от първите кумири и съм "вадел" неговата музика и знам как да я свиря. Лично аз не смятам, че свиря като него, а и никога не съм имал тази цел. Изключвам периода в който бях 14-15 годишен и "вадех" неговите сола.

Що се отнася до рок музиката, ти си може би най-известният български музикант по света. Чувстваш ли се успял човек? И какво за теб е успехът?

Виж сега, успехът е нещо, за което нямам определение. Аз съм вечно търсещ, вечно недоволен, вечно работещ музикант. Естествено се радвам, че хората ме наричат успял, но в собствените си очи съм един най-обикновен музикант, който прави всичко възможно и всичко, което е по силите му, заедно с таланта даден ми от Господ и от родителите ми, да постигна нещо забележително. Дали го постигам или не - оставям на публиката да реши. Аз правя най-доброто, което мога. Надявам се, че хората оценяват труда, лишенията, работата и времето, което съм вложил в това, което съм постигнал. Не искам да се фукам с постиженията си, защото знам, че може да се постигне много, много повече от това, което съм постигнал аз. Но когато се замислям какво съм направил, с какво съм го постигнал и към какво се стремя, получавам някакво лично удовлетворение, че тръгвайки от нищото, аз съм успял поне да издам няколко албума и горе-долу ме познават хората. И имам честта да бъда поканен на сцени, които не са лесно достижими за обикновения музикант. С Robin Gibb свиря на сцени, пред които има по 15 000 души. Миналата година свирехме пред 250 000 души в Санкт Петербург. Тази година бях с Manowar, и Alice Cooper - все много големи имена, пред 25-30 000 души публика. Това са неща, които за мен означават много, имат значение и аз лично съм доволен. За това дали е успех или не е успех е много относително. За някои, които са постигнали повече от мен, не е нещо особено. За някои, които не са постигнали това, което аз съм постигнал, може и да е нещо особено. За мен е достатъчно удовлетворително за труда, който съм положил, но никога не достатъчно, от гледна точка на това, което бих могъл да постигна.

Каква според теб е причината масово българските музиканти да не успяват да пробият в чужбина? Харесва ми една твоя мисъл, която прочетох в едно твое интервю от преди години. Там казваш: "Музиката не пита за национална принадлежност. Добрата музика е успешна, лошата - неуспешна. Този прост закон обяснява много неща." Или за да го кажа по друг начин, може ли да се твърди, че причината българските музиканти да не успяват да пробият в чужбина е тази, че не могат да направят успешна, качествена музика?

Това с успешната и качествена музика трябва моментално да го зачеркнем, защото не е тайна, че в България има много добри музиканти. Лошото е, че за да можеш да създаваш рок музика, ти трябва да имаш манталитет. А е трудно да имаш този манталитет в страна, в която няма рок музика. Аз съм прекарал последните 20 години от живота си в чужбина между шведи и шведски рок музиканти и знам как трябва човек да вижда нещата, как трябва да ги създава, как трябва да ги усеща, как трябва да ги разгражда и изгражда отново.

Макар че и аз сигурно имам много да науча, със сигурност манталитетът на българина не е подготвен, за да се роди първата сериозна, значима, българска група. Липсват много неща, които не знам как да ги обясня, но за съжаление някак си нещата не стават. Един от най-големите недостатъци на българските музиканти е следното нещо (може и да ти прозвучи странно, но е истина): все си мислят, че някой друг трябва да плати сметката. И това обяснява много, много неща. И второто нещо е, което съм го казвал и по други интервюта: все си намират извинение с някой друг. Няма такива неща! Когато искаш да постигнеш нещо сядаш, копаеш, плащаш сам и го постигаш с каквото ти отнеме това. Останалото е бошлаф работа. "Ама не можах да намеря спонсори...", "Търся пари за новия си албум..." Че на мен всеки албум ми струва 70 000 долара! Аз ако чаках някой да ми ги плати, щях да си дрънкам китара в мазето.

Благодаря ти за това интервю! Накрая би ли казал няколко думи специално за читателите на "Metal Katehizis"?

Много Rock 'N Roll! Това им пожелавам! И да не даунлоудват незаконно. Защото това убива музикантите. Аз в момента не мога да си позволя да издам албум, защото никой не може да го продаде. А това се получава от незаконното даунлоудване на музика. Всички наши фенове ни унищожават в момента с даунлоудването.